

Mladi fizik.

Piše J. N.

I.

ragi otroci! Star sem že in mnogo sem izkusil. Vem, kaj vam ugaja, a vem tudi, da je marsikaj, kar vam ugaja, škodljivo za vse poznejše življenje. Nekateri otroci, ki se preveč vdajo neumnim igram, ostanejo vedno otroci brez smisla za resno, pametno življenje, in teh je, žalibog, precej veliko. Pri nekaterih pa se pozna že v rani mladosti, da bodo delali čast sebi, staršem in narodu.

Poznal sem dečka, ki je bil pameten kakor mož. Večkrat je prišel k meni, me vprašal to in ono, in ker sem mu rad dajal pojasnila, sva postala prav dobra prijatelja. Da veste, kako se je ta zabaval, vam hočem marsikaj povedati o njem.

* * *

Nekoč pride k meni in mi reče, da ima glavnik s posebnimi lastnostmi. Drgati ga začne ob ramenu, potem mi ga pa dene k ušesu, vprašajoč me:

„Ali slišite prasketanje?“

„Da! Kako si pa prišel do tega?“

Sosedov Tonček mi je hotel z glavnikom najprej odrezati ramo, potem po uho, in tako sem slišal,“ mi odgovori.

„Kako si pa spoznal, da se mora glavnik drgati najprej ob ramenu?“

„No, to ni bilo težko. Vedel sem, da praskečejo tudi žveplenice, če jih drgamo.“

„Res je! Glavnik pa praskeče tudi pozneje,“ pravim.

„Saj ravno to mi ni šlo v glavo; zato sem prišel k vam, da mi pojasnite.“

Ukazal sem zagrniti okna. Ko smo bili v popolni temi, mu rečem, naj dobro tare glavnik in naj ga potem približa prstu.

„Ah, čudno!“ je zakričal in poskočil.

„Kaj se je pripetilo?“ vprašam.

„Iskrice kakor zvezdice so skakale na moj prst,“ odgovori deček.

„To ravno sem hotel, da vidiš. Ali veš sedaj, kaj provzročuje prasketanje?“

„Iskre ga provzročujejo.“

„Dobro! Sedaj pa odgrni okna!“

Ko smo bili zopet v svetlem, sem mu zrezal papir na koščke, ki jim je moral približati glavnik.

„Glejte, glejte!“ se je deček zopet začudil, „kot muhe skačejo papirčki od mize do glavnika in od glavnika na mizo, kakor bi jih peklo. To pa moram pokazati svojim vojakom, ki me pričakujejo spodaj.“

„Pa ne danes!“ sem ga svaril, „ker je deževno vreme.“

„Ravno to je dobro. Danes lahko vsem pokažem, ker so vsi v lopi,“ se odreže.

„Tedad jim pokaži.“

Šel je; letel je po stopnicah in hipoma je bil spodaj general, obkoljen od svojih vojakov. Hotel sem videti, kako se konča predstava. Sedel sem poleg okna, odkoder sem mogel opazovati vse, kar se je godilo v lopi. Mnogo sodov je stalo tam; en sod si je izbral naš junak za oder, ki je začel na njem govoriti z veliko samozavestjo.

„Dragi vojaki, korenjaki! Marsikaj ste že poizkusili, marsikaj ste že videli in slišali in marsikaj že veste, a o čudežih, ki jih dela ta-le glavnik, se vam niti ne sanja. Pokazati vam hočem samo glavnik, in debelo boste gledali. Glejte! Najprej ga drgnem in ko ga bom približal listkom, ki jih vidite na sodu, bodo skakali k njemu in mu dajali poljubčke.“

Približal ga je listkom, listki pa se niso ganili. Mislil je, da je prešibko drgal; zaraditega je začel tretji glavnik po ramenu, po kolenih in po trebuhu, da je bil že ves rdeč, a nič ni pomagalo. Listki so pričakovali mirno svoje usode. Ko je bil Slavko — tako mu je bilo ime — v največji zadregi, je začel nagajivi Lukec skrivoma pihati, da so se jeli listki zibati. Sedaj je Slavko, ki je mislil, da se mu je posrečil poizkus, ves navdušen zakričal: „Vidite!“ V tem trenutku pa so med gromkim smehom odrfrelili listki daleč okrog soda, in Slavka je bilo jako sram. Pogledal je proti mojemu oknu in ko je videl, da se tudi jaz smejem, je zablisknilo v njegovih očeh, in je resno vprašal:

„Ali veste, zakaj ni hotel glavnik delati čudežev?“

Vsi so umolknili; premišljevali so, a odgovor je moral dati Slavko sam:

„No, ker niste vredni, da jih vidite!“

(Dalje.)

